మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

సుబ్బూకి ఆలోచనలతో ఏ తెల్లవారుఝామునో నిద్రపట్టేసింది. అతను కలతగానే నిద్రపోయాడు. మెలుకువ వచ్చి చూసేసరికి తూర్పులో చీకటి వెలుస్తోంది. పక్షులు గోలగోలగా అరుస్తున్న ధ్వని.

లేచి టెర్రస్ మీదకి వచ్చాడు.

అక్కడ కుర్చీలో ఒక్కతే కూర్చుని శూన్యంలోకి చూస్తున్న మహాని చూడగానే అతనికి ఆశ్చర్యంతో కనుబొమ్మలు పైకి లేచాయి.

కానీ వెంటనే పలుకరించలేకపోయాడు.

మెల్లిగా శబ్దం కాకుండా లోపలికి వచ్చి మొహం కడుక్కున్నాడు. వంటగదిలోకి వెళ్ళి కాఫీ కలిపి ఇద్దరికి మగ్స్‌లో పోసి టెర్రస్ మీదకొచ్చి "హలో మహా! గుడ్‌మార్నింగ్" అంటూ ఒక మగ్ మహాకి అందించాడు.

మహా అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి "అప్పుడే నిద్రలేచావా?" అంది.

సుబ్బూ చిరునవ్వు నవ్వి "నేనూ నిన్ను ఆ ప్రశ్నే వేద్దామనుకున్నాను" అన్నాడు.

మహా అదివరలా పెంకిగానో, చిలిపిగానో అతనికి జవాబు చెప్పలేదు.

మగ్ అందుకుని కాఫీ సిప్ చేస్తూ "నీకు బాగానే వచ్చేసింది కాఫీ పెట్టడం" అంది నవ్వుతూ.

"థాంక్స్! ఫిల్టర్‌లో ఆల్ రెడీ డికాషన్ వుంది. పాలు వేడి చేసి కలిపాను. అంతే" అన్నాడు సుబ్బు తిరిగి తనూ నవ్వుతూ.

కాసేపు ఇద్దరి మధ్యా మౌనమే చోటు చేసుకుంది.

సూర్యుని తొలికిరణాలు పడి గోదావరి ఎర్రగా మెరుస్తోంది. దూరంగా జాలరి పడవలు సాగుతున్నాయి. ఆకాశంలో వెలుగు ఎరుపుని మింగే ప్రయత్నం చేస్తోంది.

ఎన్నిసార్లు చూసినా కన్నుల పండుగే ఆ దృశ్యాలు.

"సుబ్బూ!"

మహా మెత్తగా పిలిచింది.

"ఊఁ" అన్నాడతను.

మనుషుల మనసుల మీద వాతావరణం ఎంతో ప్రభావితమవుతుంటుంది.

చల్లగాలి వాళ్ళ శరీరాలకి తగిలి మనసుని ఆహ్లాదపరుస్తోంది.

"ఇక నువ్వు కౌశిక్ రాణీల జోలికెళ్ళకు"

మహా మాటలకి చాలా ఆశ్చర్యంగా చూశాడు సుబ్బు.

"అదేంటి వాళ్ళమీద కక్ష తీర్చుకోవడానికే కదా. నువ్వు మాలాంటి వాళ్ళ మధ్య వుండి ఇన్ని కష్టాలు పడుతున్నావు."

మహా సుబ్బూ వైపు చూసి తలదించుకుంది.

''సీతని చూశాక నాకు నిజమైన కష్టాలేమిటో తెలిసాయి. నువ్వూ, అమ్మాజీ, పాపాయమ్మ మామ్మ, ఇంకా అమ్మాణమ్మగారు వీళ్ళందరినీ చూశాకగానీ నాకు తెలియని ప్రపంచమొకటుందని తెలియదు. రాణీ, కౌశిక్ నాకు ద్రోహం చేసారు. నిజమే. వాళ్ళని చంపేసినా పాపం లేదని అనిపించింది నాకు. కానీ ఇప్పుడింత పనిగట్టుకుని వాళ్ళని విడదీస్తే నాకు ఒరిగేదేమిటి? నా కాలాన్ని మనసుని, నా డబ్బుని మంచిపనులకి ఉపయోగిస్తే కలిగే తృప్తి ఒక పగ తీర్చుకోవడంలో లేదనిపిస్తోంది. నేను అసహ్యించుకున్న మనుషుల మీద నేనింతకాలాన్ని వాడటం వేస్టుకదా!''

సబ్బూ చాలా ఆశ్చర్యంగా విన్నాడు మహా మాటల్ని. తను ఏదయితే చెబుదామనుకున్నాడో ఆ మాటల్నే మహా నోటివెంట వినడం ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది అతనికి. సుబ్బూ ఆమె చేతిని పట్టుకుని మెత్తగా నొక్కాడు అభినందనపూర్వకంగా.

''మహా''

మహా తలెత్తి చూసిందతనివైపు.

''నేను సరిగ్గా ఏం చెబుదామనుకున్నానో ఆ మాటలే నీనోటివెంట విన్నాను. నాకు కూడా ఇక్కడకి రాకముందు ఈ ప్రపంచం తెలియదు. నేను నీ అంత ధనవంతుడ్ని కాకపోయినా మన్ననా మర్యాదలున్న మధ్యతరగతి కుటింబీకుణ్ణి. ఒక ఆవేశం నన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చింది. నేను చేసే వృత్తి కోసం కొన్ని అలవాట్లు చేసుకోవాల్సి వచ్చింది. నాకు నీడనిచ్చిన కాళిదాసుగారికి వడ్డీలు వసూలు చేసే బాధ్యత స్వీకరించాను. పాపం, ఆయనా దుర్మార్గుడు కాదు. ఇప్పుడు వాళ్ళు కూడా ఆ పని వదిలేసారు. నేనూ నీలానే ఈ ప్రపంచంలోని మరో కోణాల్ని చూడటం తటస్థించింది. రాణీలాంటివారు, కౌశిక్‌లాంటి వారూ సొసైటీ అడుగడుగునా తారసపడుతూనే వుంటారు. వారికి ఎప్పుడూ పైకి ఎగబ్రాకాలనే ఆశే. దానికోసం వాళ్ళు స్నేహధర్మాన్ని, ప్రేమల్ని తాకట్టుపెడతారు. ఎప్పుడో, ఎక్కడో నిలువునా కూలతారు. అలాంటి వారిని స్మరించడం వృథా'' అన్నాడు సుబ్బూ.

''అవును''

సుబ్బూ మహావైపు చూశాడు.

మహా టెర్రస్ మీద విచ్చుకున్న పూలవైపు చూస్తోంది. కానీ ఆమె దృష్టివాటి మీద లేదన్నది అతనికి అర్థమవుతోంది.

''మరిక నీవనుకున్న పనిఅయిపోయినట్లే కదా! వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నావా? మీ నాన్నగారిచ్చిన గడువు పూర్తవ్వడానికి మరో ఆరునెలల కాలం వుంది'' అన్నాడు సుబ్బూ.

అలా మాట్లాడటానికి నిజంగా అతని గొంతు పట్టేసింది.

మహా అతనివైపు కళ్ళెత్తి చూసింది.

ఆమెకు ఏదో చెప్పాలని సుబ్బూని గట్టిగా కౌగిలించుకుని నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని... నిన్ను వదిలి వెళ్ళలేనని... ఇంకా ఏదో చెప్పాలనివున్నా ఒక్కమాట కూడా బయటకి రావడంలేదు.

''నాకు.. నాకు.. అక్కడికి వెళ్ళాలని లేదు సుబ్బూ'' అంది మెల్లిగా.

''అలా ఎలా కుదురుతుంది? మీ నాన్నగారికిచ్చిన మాట గుర్తుతెచ్చుకో''

''మాట. ఏం మాట? నేను మేజర్ని. నా జీవితాన్ని నేను నిర్ణయించుకునే హక్కు నాకు లేదా? అక్కడికెళ్ళగానే ఆ చింబోతు వెధవకి నన్నిచ్చి పెళ్ళి చేయాలని చూస్తుంది మా మమ్మి. మళ్ళీ కథ మొదలవుతుంది. అక్కడ ఆమె మాట తప్ప ఎవరిదీ చెల్లదు.'' అంది మహా ఆవేశంగా.

''ఎంతయినా అమ్మేకదా మెల్లిగా యిష్టంలేదని నీ ఉద్దేశ్యం చెప్పి ఒప్పించు'' అన్నాడు సుబ్బూ.

బదులుగా నిస్పృహగా నవ్వింది మహా.

"నీకు తెలియదు సుబ్బూ మా మమ్మీ గురించి. ఆమెకి స్టేటస్, డబ్బూ అంటే చాలా పిచ్చి. ఆ చింపాంజీగాడికి చెప్పలేని ఆస్తివుంది. అదొక్కటే వాడి క్వాలిఫికేషన్. ఆ డబ్బుతో వాణ్ణి అతి గారాబంగా పెంచారు. వాడికి చదువురాలేదు. వాడితో ఏం జీవితముంటుంది? అయినా వాడి ఆస్తికోసం మా మమ్మీ ఈ నిర్ణయం తీసుకుంది."

సుబ్బూ నిట్టూర్చాడు.

"ఇందులో నేను చెప్పడానికేముంది మహా! నేను మీ డాడీకి ఒక సంవత్సరం తర్వాత నిన్ను అప్పచెబుతానని మాట యిచ్చాను. దానికి కట్టుబడక తప్పదు కదా! అయినా ఎంతకాలం యిలా అజ్ఞాతవాసం చేస్తావు? నీకంటూ ఒక జీవితం వుండాలి కదా!"

మహా మాట్లాడలేదు.

సుబ్బూ ఆమె వైపే చూస్తున్నాడు.

"నీ ముక్కు ఎక్కడంటే మొహం చుట్టూ గిరికీలు కొడుతుందే కాని.. నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని ఒక మాట చెప్పదే? అసలు తనంటే ప్రేమవుందా?" అర్థమే కావడంలేదు సుబ్బూకి.

ఎండ చుర్రుమనిపిస్తుంటే పైకి లేచి "లోపలికి రా!" అన్నాడు సుబ్బూ లేచి నిలబడుతూ.

మహా అతనివెంట లోనికి నడిచింది మౌనంగా.

ఆ రోజు ఎలాగైనా దెబ్బలాడి అత్తగారిని బయటకి వెళ్ళడానికి ఒప్పించి లేవదీసింది లత.

"మాయదారి సంత. నడవలేను మొర్రో అంటే నా యెంటపడుతుంది యీ పిల్ల. ఈ కోడళ్ళకి పేమొచ్చినా పగొచ్చినా తట్టుకుని సావలేం" అంటూ గింజుకుని గింజుకుని చివరికి చీరసింగారించింది పాపాయమ్మ.

ఆ తతంగమంతా పకపకా నవ్వుతూ గమనిస్తోంది అమ్మాజీ.

అమ్మాణమ్మగారు, సరస్వతమ్మగారు కూడా చిన్నగా నవ్వుతూ పాపాయమ్మ మేకప్ గమనిస్తున్నారు.

"నేను తలదువ్వి ముడి చుట్టనా మామ్మా?" అంటూ విరగబడి మళ్ళీ నవ్వింది అమ్మాజీ.

సుబ్బూ కాళిదాసుగారింటి వెళ్తానని వెళ్ళడంతో మహా కూడా క్రిందకు వచ్చి ఆ తతంగాన్ని చిరునవ్వుతో వీక్షిస్తున్నది.

"నీకు బాగా ఎకసక్కాలెక్కువయ్యాయే. నాదొకతల మళ్ళీదాన్ని నువ్వు దువ్వడం. ఎక్కణ్ణుంచి తన్నుకొస్తుందే ఆ మాయదారి నవ్వు" అంటూ చేతిలోని దువ్వెనతో ఒక్కటిచ్చింది అమ్మాజీకి.

అమ్మాజీ నవ్వు ఆపలేదు "ఇప్పుడీ సీరలో అచ్చు యిందిరాగాందీలాగున్నావనుకో. కావాలంటే అద్దంతో సూసుకో" అంటూ మళ్ళీ పకపకా నవ్వింది.

"నిన్నీ బెడ్డిచ్చుక్కొట్టానంటే మూతీ ముక్కూ ఏకవయిపోతాయి. ఎదవసన్నాసి ఎదవ నువ్వూ యిది" అంటూ పాపాయమ్మ రాయికోసం వెదికింది.

ఇంతలో బయట వీర్రాజు ఆటో తెచ్చి హారన్ కొట్టాడు. వీర్రాజు పాపాయమ్మ దగ్గర దోసెల ఖాతాదారే.

"రాండి మామ్మగోరూ! అవతల నా బేరాలు పోతాయి" అంటూ గట్టిగా కేకేసాడు వీర్రాజు.

"పదండి పదండి" అంటూ లత అత్తగారి చెయ్యిపట్టుకుని లాక్కెళ్ళింది. అమ్మాజీ, లత కష్టపడి పాపాయమ్మని ఆటో ఎక్కించారు చిన్నగా.

అందరూ టాటా చెబుతుంటే ఆటో కదిలింది మెల్లిగా.

"ఎక్కడికండి? సినివాకా?" అనడిగాడు వీర్రాజు.

"కాదు కోటగుమ్మానికి పోనియ్" అంది లత.

"అక్కడికెందుకే?" అంది పాపాయమ్మ నీరసంగా.

లత నవ్వింది కానీ జవాబు చెప్పలేదు.

"భజన్‌లాల్ బంగారం షాపు దగ్గర ఆపు" అంది లత వీర్రాజుతో.

ఆటో షాపుముందాగింది.

"ఇక్కడికెందుకే?" అంది పాపాయమ్మ అర్థంకాక.

"చెబుతాను కదండీ" అంటూ వీర్రాజు సాయంతో పాపాయమ్మని ఆటోలోంచి దింపింది లత.

"నువ్వుండు. వెళ్ళిపోకు" అని వీర్రాజుని హెచ్చరించి చిన్నగా పాపాయమ్మని చెయ్యిపట్టుకుని లోనికి తీసుకెళ్ళింది లత.

షాపులో తోటి సేల్స్ గరల్స్, తదితరులు చిన్నగా నవ్వి "మీ అత్తగారా?" అనడిగారు లతని.

పాపాయమ్మ స్టూల్ మీద కూర్చోలేదని ఒకరు కుర్చీ తెచ్చి వేసారు.

పాపాయమ్మకి ఆ వాతావరణం సిగ్గుగా వుంది.

భయంగా కుర్చీలో కూర్చుంది. బిక్కుబిక్కుమని చూస్తూ.

లత చెప్పిన ప్రకారం పాపాయమ్మ వయసుకి తగిన దుద్దులు, గొలుసులు తెచ్చి చూపించిదొక అమ్మాయి.

ఏడురాళ్ళు దుద్దులు, గుళ్ళగొలుసులు, పలకసర్లు చూపించి అత్తా యిందులో ఏవి నచ్చాయో చెప్పు" అనడిగింది లత.

కోడలివైపు అయోమయంగా చూస్తూ "దేనికివన్నీ?" అనడిగింది పాపాయమ్మ.

"నీకే అత్తా. నీ చెవులు బోసిగా వున్నాయి. మెళ్ళో ఆ నల్లతాడసలు బాగోలేదు" అంది లత.

"మాయదారి సంత. అక్కళ్ళేవు, ఇక్కళ్ళేవు మురికి కాళ్ళకి మువ్వలపట్టీలన్నట్లు ఈ సోకులు సచ్చేదానికి నాకెందుకు. వయసు పిల్లవి నువ్వు కొనుక్కో" అంది పాపాయమ్మ విసుగ్గా.

"ష్! గట్టిగా మాట్లాడకత్తా. చెప్పు పలకసర్లయితే గుచ్చుకుంటుంది. ఈ గుళ్ళగొలుసు తీసుకుంటా" అని ఒక పేట గుళ్ళగొలుసు. ఏడురాళ్ళ దిద్దులు తీసుకుంది.

ఇంతలో భజన్‌లాల్ తమ్ముడొచ్చాడు నవ్వుతూ.

లత లేచి నిలబడి నమస్కరించింది వినయంగా. పాపాయమ్మ కూడా లేవబోయింది.

కూర్చోండి, కూర్చోండి. మీరిప్పుడు మా కస్టమర్స్. ఇవి నచ్చాయా? అని వాటికి తరుగు, మజూరి లేకుండా రేటు కట్టించాడాయన. ఆ తర్వాత లత నెలవారీ బంగారానికి కడుతున్న డబ్బుని మినహాయించి బిల్లు వేయించాడు.

లత వాటిని తీసుకుని పాపాయమ్మని ఆటో ఎక్కించి దేవీ చౌక్‌కి పొమ్మని చెప్పింది వీర్రాజుకి.

"నాకెందుకే ఇయ్యన్నీ రేపోమాపో సచ్చేదాన్ని" అంటూ దారి పొడుగునా గొణుగుతూనే వుంది పాపాయమ్మ.

దేవీ చౌక్‌లో అమ్మవారికి పూజచేయించి, అక్కడే పాపాయమ్మ మెడలో గొలుసు వేసి, చెవులకి దిద్దులు పెట్టింది లత.

పాపాయమ్మ కోడలి బుగ్గలు ప్రేమగా పుణికి "నా తల్లి! నిన్ను ఆడిమీద పేవతో తిట్టిపోసేదాన్ని. ఆడికెన్ని ఎదవేసాలున్నా దాచి పెట్టి నిన్ను మోసం చేసి పెళ్ళి చేసాను. ఏదో ఆడు బాగుపడతాడని ఆస. ఇన్నాళ్ళకి ఆ సుబ్బు పున్నేన నాలుగు మెతుకులు తింటున్నాం" అంది కన్నీళ్ళతో.

"అవన్నీ తలచుకోకండి. తలరాతలు ఎవరూ మార్చలేరు" అంటూ పాపాయమ్మని ఆటోలో కూర్చోబెట్టి పక్క మిఠాయి షాపులో ఒక కేజి మిఠాయి తీసుకుని ఆటో ఎక్కింది లత.

పాపాయమ్మ కోసం ఎదురు చూస్తూ బయటే కూర్చున్న అమ్మాజీ జిగేల్ మంటున్న పాపాయమ్మని చూసి కేరింతలు కొడుతూ "ఓరిదేవుడో యిందిరాగాందీలా ఎల్లి పాత సినివాలో కన్నాంబలా వచ్చేసేవేంటి మామ్మా!" అంటూ నవ్వింది.

"సాల్లేవె ఎదవ్వాగుడూ నువ్వూను. ఈ పిల్ల వద్దంటున్నా సచ్చే వయసులో నాకీ సోకులు సేసింది" అంటూ లోపలికి నడిచింది.

"నిజం మామ్మా మహారాణీలా వున్నావు. లతా, భలే చేసావు నువ్వు" అంది అమ్మాజీ మెచ్చుకోలుగా.

లత అందరికీ స్వీట్స్ పంచింది.

అమ్మాణమ్మ, సరస్వతమ్మగారు కూడా లతని అభినందించారు.

మహా కూడా క్రిందకి దిగొచ్చి పాపాయమ్మని కౌగలించుకుని ముద్దుపెట్టుకుని "బాగున్నావ్ మామ్మా లవ్లీ" అంది ప్రేమగా.

ఎన్నో ఏళ్ళ తర్వాత ఎండిపోయిన గుండెలో తడి కదిలి పాపాయమ్మ కళ్ళు నీళ్ళతో నిండుకున్నాయి.

సుబ్బా కొన్ని పళ్ళు కొనుక్కుని మొదట సీత దగ్గరకెళ్ళాడు.

సుబ్బాని చూసి సీత లేచి నిలబడింది.

"అక్కా, కూర్చో వంట్లో ఎలా వుంది? ఇక్కడెలా చూసుకుంటున్నారు?" అనడిగాడు.

సుబ్బా తనని 'అక్కా' అని పిలుస్తుంటే ఆమె కళ్ళు నీళ్ళతో వెల్లువయ్యాయి. వాటిని వత్తుకుంటూ" శానా బాగా సూసుకుంటున్నారు సారూ! ఏళకి మందులిస్తన్నారు. మంచి ఒణ్ణవే ఎడతన్నారు. మొన్నావద్య మహ అమ్మగోరు కూడా వచ్చి సూసి కర్సులకి వద్దన్నా డబ్బులిచ్చి ఎల్లారు" అంటూ చెప్పింది సీత.

అంతలో ఎవరో వచ్చి "ఏవే ఉమ్మడి సీతా, నిన్నెవరో పిలుస్తున్నారే! సూడ్డానికొచ్చారు" అని చెప్పి వెళ్ళింది.

"ఉండు సారు," అంటూ సీత వెళ్ళి మరో పదినిముషాల్లో తిరిగొచ్చింది.

"అక్కడ ఇంటాయన అద్దెకోసం వచ్చాడు" అని చెప్పింది సీత.

నిలబడ్డ సీతని "కూర్చో అక్కా" అన్నాడు సుబ్బు.

అతనామెకేసి కాసేపు నిశితంగా చూసి "మీ ఇంటిపేరు 'ఉమ్మడా' అనడిగాడు.

బదులుగా సీత తలదించుకుంది.

ఆమె కళ్ళనుండి బొటబొటా కన్నీళ్ళు కారాయి.

"సారీ, తప్పు మాట్లాడానా?" అన్నాడు సుబ్బా కంగారు పడుతూ.

"లేదు సారూ, నా బతుకే గుర్తొచ్చి ఏడుస్తున్నా. అన్ని కతల్లాంటిదే నాదీనూ. మా నాన్న తాగుడు, బీదతనం, ఎనక సంతానం- మా నాన్నే బలవంతంగా తన్ని నాచేత ఎబిచారం చేయించాడు. ఆ తర్వాత డబ్బు కోసం దుబాయి పంపేసాడు. అక్కడ నానా కట్టాలూ పడి, పంపిన డబ్బులతో యాళ్ళు బాగుపడ్డారు. జబ్బులతో వచ్చిన నన్ను యాదిలోకి యాడ్దేరు. ఇలా నాలుగిళ్ళలో పనిసేసుకుని బతికే నన్ను సూస్తే అందరికీ ఏళనే. అందుకే నన్నలా పిలుస్తారు. అన్నీ సచ్చినదాన్ని. ఇంకేటి పౌరుసం. ఎలా పిల్చినా పలుకుతాను" అంది ఏడుస్తూ.

సుశీల కథ విని సుబ్బు కళ్ళు తడయ్యాయి.

"ఈసారి ఎవరన్నా అలా పిలిస్తే ఈడ్చి కొట్టు. నీకు నేనున్నాను" అన్నాడు సుబ్బా.

అతని మాటలు విని తెల్లబోయింది సీత. ఆ వెంటనే ఆమె కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసాయి.

'వస్తా' అంటూ వెళ్తున్న సుబ్బాని ఆరాధనగా చూసింది సీత.

సుబ్బూ ఇంటికి తిరిగి రాగానే మహా మొహం వికసించింది.

"వచ్చావా! ఈరోజేం జరిగిందో తెలుసా?" అంటూ పాపాయమ్మ గొలుసు వ్యవహారం అంతా చెప్పి నవ్వింది మహా.

సుబ్బూ కూడా చిన్నగా నవ్వాడు.

"పోనీలే. వాళ్ళిద్దరికీ ఎప్పటికీ కుదరదనుకున్నాను. ఆ శనిగాడు వెళ్ళాక ఆడవాళ్ళిద్దరూ హాయిగా వున్నారు" అన్నాడు.

"నిజం సుబ్బూ, అసలీ వెధవలందరూ పెళ్ళెందుకు చేసుకుంటారో అర్ధంకాదు" అంది మహా విచారంగా.

"ఇదంత తేలికైన వ్యవహారం కాదు చర్చించడానికి. పెళ్ళి గురించి అందులో మంత్రాల అర్ధం పరమార్ధం గురించి మనవాళ్ళు చాలా లెక్చర్లే యిస్తారు కానీ అలా శాస్త్ర ప్రకారం జీవించేవాళ్ళు చాలా అరుదు మహా. పెళ్ళాం అంటే అయాచితంగా పనిచేసిపెట్టే దాసి, పిల్లల్ని కనే యంత్రం. తన కోపతాపాల్ని చూపించి తన్నడానికి, తిట్టడానికి పనికొచ్చే ఒక వస్తువు. డబ్బు అవసరమైనప్పుడు పుట్టింటికి పరిగెత్తుకెళ్ళి తెచ్చే కామధేనువు. తను వ్యసనాలతో తాగి పడుకున్నా పనిచేసి డబ్బులు తెచ్చి పెట్టే, వండి పెట్టే మరమనిషి. ఇంకా చాలా వున్నాయిలే. నీకివన్నీ అర్ధంకావు. నువ్వు గురజాడవారి కన్యాశుల్కం చదివేవా?"

"ఆయనెవరు?" అనడిగింది మహా అమాయికంగా.

సుబ్బూ తలబాదుకుని "నిన్నడగడం నాదే బుద్ధి తక్కువ. అయినా మీలాంటి రిచ్‌కిడ్స్‌కి ఆ పుస్తకాలతో పనేంటి? మీకు తెలియని సమాజం, కష్టాలు చాలా వున్నాయి బేబీ" అన్నాడు సుబ్బూ నవ్వుతూ.

మహా నవ్వలేదు.

"నిజమే. నాకేం తెలియదు. నాకు తెలుగు అక్షరాలు కూడా రావు. కానీ యిక్కడ కొచ్చాక చాలా చూశాను సుబ్బూ! ముందివన్నీ అర్ధం కాలేదు కానీ అమ్మాజీని, సీతని, పాపాయమ్మ మామ్మని వీళ్ళందర్నీ చూశాక నాకు నిజంగా ఏడుపొస్తుంది. పాపం సీతని చూస్తే చాలా బాధనిపిస్తుంది" అంది వేదనగా.

సుబ్బూ మహావైపు సాలోచనగా చూశాడు.

"నువ్వు సీత దగ్గరకెళ్ళేవటకదా! సీత చెప్పింది" అన్నాడు.

"నువ్వు సీత దగ్గర కెళ్ళావా?"

"అవును. ఒకసారి సీతని చూసి కాళిదాసుగారింటికి వెళ్దామనుకున్నాను. కానీ సీత కథ విన్నాక నేను ఎక్కడికీ వెళ్ళలేక వెనక్కి వచ్చేసాను"

మహా అతని వైపే చూస్తోంది.

సుబ్బూ టూకీగా సీత గురించి చెప్పేసరికి ఆమె తెల్లబోయింది.

"అలాంటి తండ్రికూడా వుంటాడా?" అంది ఆశ్చర్యపోతూ.

"మన దేశంలో అలాంటి వాళ్ళు కో కొల్లలు. మనవన్నీ శ్రీరంగనీతులు. పైకి వల్లించేవి ఒకటి - లోపల చేసేవి వేరొకటి. అందుకే నాకి నీతులు వల్లించేవాళ్ళు, శాస్త్రాలు అడ్డం పెట్టుకుని బ్రతికేవాళ్ళంటే అసహ్యం. న్యాయం వేరు. ధర్మం వేరు. న్యాయం స్థిరంగా వుంటుంది. ధర్మం కాలమాన పరిస్థితులకనుగుణంగా మారుతుంటుంది"

సుబ్బూ ఆవేశంగా చెబుతుంటే ప్రమాన్పడి చూసింది మహా.

"నీకు చాలా తెలుసు సుబ్బూ" అంది ఆరాధనగా. సుబ్బూ బదులుగా పకపకా నవ్వేసాడు.

"మరీ అంత ఊహించుకోకు. మాడేడీ ఇవన్నీ చదివారు. ఆయన దగ్గర ఒక చిన్న లైబ్రరీ వుంది. వాటిని అప్పుడప్పుడు నేను చదువుతుండే వాణ్ణి. అంతే"

"నాకు తెలుగు నేర్పుతావా?"

"అలాగే రేపు అమ్మాజీతో వెళ్ళి పలకా, బలపం కొని తెచ్చుకో" అంటుండగానే అమ్మాజీ వచ్చింది "ఏంటన్నా నాగురించి మాట్లాడుకుంటున్నారూ?" అంటూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments